

תת"ע 8035/06/17 - חמד נעים נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8035-06-17 מדינת ישראל נ' חמד נעים
תיק חיצוני: 11114426676

מספר בקשה: 3

חמד נעים ע"י ב"כ עו"ד סלים עבו חרפה
מדינת ישראל
שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש
נגד
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 22.8.17

כנגד המבקש הוגש ביום 15.6.17 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה מיום 26.1.17.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 22.8.17, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי.

בבקשה מיום 14.4.19 טען הנאשם, כי נודע לו על פסק הדין לפני תקופה קצרה כשהוטל עיקול בבנק על ידי המרכז לגביית קנסות; כי הוא אשר יזם הגשת בקשה להישפט, והזמנה לדיון נשלחה לכתובת אשר אינה רשומה בבקשה ולכן חזרה בציון 'לא נדרש'; כי למבקש משפחה גדולה הכוללת עוד 3 אנשים באותו השם, כפי שעולה מאישור מחלקת הגביה בעירייה אשר צורף לבקשה, ויש בעיות במשלוח הדואר בשכונה שלו; וכי הוא מכחיש את ביצוע העבירה, כפי שגם אמר בזמן אמת לשוטר, ויש בידו להוכיח את חפותו; כי אם יורשע יושת עליו עונש אחר; וכי נבצר ממנו לממש את זכות הטיעון שלו וטרם ניצל יומו בבית המשפט.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הזמנה לדיון נשלחה לכתובת המבקש, כפי שצוינה בבקשה להישפט שהגיש המבקש, וחזרה בציון 'לא נדרש'; ולפיכך אין למבקש אלא להלין על עצמו.

בהחלטתי מיום 21.5.19 קבעתי כי החלטה בבקשה תינתן לאחר שהמבקש יגיש עותק קריא של הבקשה להישפט כפי שנזכרת בבקשה; ובהודעה מטעם המבקש מיום 6.6.19 הגיש המבקש עותק של הודעת תשלום הקנס בצירוף אישור

משלוח בדואר רשום.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

בפתח הדברים יאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 **יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל** [26.7.18]. לכך יש להוסיף, כי על אף החלטתי הנ"ל מיום 21.5.19, המבקש לא צירף העתק בקשה להישפט מיום 13.3.17, אלא אך העתק אישור משלוח בדואר רשום.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

כאשר הודעת קנס נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)).

בענייננו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את הודעת תשלום הקנס מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי.

אין גם בטענה כי ביישוב תושבים נוספים באותו השם כדי להואיל למבקש, שכן הזמנה לדין נשלחה לתיבת דואר של המבקש (ת.ד. 50012), אשר על פי המשיבה, נמסרה על ידו ככתובת למשלוח בבקשה להישפט (והמבקש כאמור נמנע מלצרף העתק הבקשה להישפט על אף שניתנה לו ההזדמנות לעשות כן).

מכל אלה עולה, כי המבקש לא הציג ראיה שיש בה כדי להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזמנה לדיון מסיבות שאינן תלויות בו. וראו למשל -

רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015):

"כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה (8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראיתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדיון. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה."

עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 נסאר נבואני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון:

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדיון חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדיון כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. "

וכן עפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.11.2011), כב' השופט כמאל סעב :

"המערער זומן כדין ובהתאם למצוות תקנה 44 (א) לתקנות, הזימון לא נדרש ולכן היה רשאי בימ"ש השלום לדון אותו בהעדר. אין למערער כל הסבר או הצדק סביר להיעדרותו מן הדיון.

כמו כן, עיון בנספחי הודעת הערער מראה כי הזימון לא נדרש וכי אם יש למערער על מי להלין, ראש ובראשונה היה עליו להלין על עצמו."

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראיתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראיתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בעניינינו, לבד מהכחשה כללית של המיוחס וטענה שלא ביצע העבירה, לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראיתית

המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

אמנם המבקש טוען כי כלל לא ביצע את העבירה, ואף ציין זאת בפני השופט אשר כתב את הדו"ח, אך אין בדברים אלה כדי להוות סיבה לביטול פסק הדין. ראו רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2004) -

"העובדה שהמבקש כפר בפני השופט שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא."

יתרה מכך, משהוטל על המבקש הקנס המקורי הקבוע לעבירה בה הורשע, אין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו.

ובאשר לטענת המבקש שיינתן לו יומו בבית המשפט- אין לי אלא להפנות לע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.08.2005) -

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 **אלעוברה נ' מדינת ישראל**, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 **וג'די נ' מדינת ישראל**, תקדין (2003); ר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**); והבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ד' סיוון תשע"ט, 07 יוני 2019, בהעדר הצדדים.